

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Jitky Zavřelové a Milana Podhrázkého, v právní věci žalobce: **Mgr. Ing. J. K.**, zastoupený Mgr. Jakubem Stanzelem, advokátem se sídlem Pražská tř. 1813/3, České Budějovice, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti osob zúčastněných na řízení: I) E.ON Distribuce, a. s., se sídlem F. A. Gerstnera 2151/6, České Budějovice, II) CETIN, a. s., se sídlem Českomoravská 2510/19, Praha 9, III) REOPOS a. s., se sídlem Kubelíkova 1548/27, Praha 3, zastoupená Mgr. Matějem Harantou, se sídlem Klimentská 1246/1, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 5. 2020, čj. KUJCK 55706/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 23. 9. 2020, čj. 63 A 10/2020-103, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**
- II. Žalobci **s e u k l á d á** povinnost zaplatit soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím Městského úřadu Hluboká nad Vltavou (dále „stavební úřad“) z 24. 7. 2019, č. j. 04685/19/OSSÚ/JPa (dále „prvostupňové rozhodnutí“) byl ve společném územním a stavebním řízení podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále „stavební zákon“), schválen stavební záměr žadatele, osoby zúčastněné na řízení III) (dále „OZNŘ III“), na stavbu pěti dvoupodlažních rodinných domů o třech bytech, přípojky vodovodu, plynu a kanalizace, zpevněné plochy a oplocení na pozemcích parc. č. X, č. X, č. X a č. X, vše v katastrálním území X (dále „stavba“ či „stavební záměr“).

[2] K odvolání žalobce žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), změnil rozhodnutí prvostupňové rozhodnutí tak, že do části jeho výroku byl doplněn pozemek parc. č. X v k. ú. X, a dále ve vedlejším výroku III. prvostupňového rozhodnutí doplnil podmínky pro provedení stavby převzaté ze závazného stanoviska Magistrátu města České Budějovice, odboru ochrany životního prostředí ze dne 31. 1. 2019, sp. zn. OOZP/165/2019 Dou, jejichž splnění musí při přípravě a realizaci stavby zajistit stavebník nebo jeho zástupce. Ve změnou nedotčených částech žalovaný prvostupňové rozhodnutí podle § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce správní žalobu, jíž Krajský soud v Českých Budějovicích přiznal usnesením ze dne 1. 7. 2020, čj. 63 A 10/2020-55, odkladný účinek. Žalobu krajský soud shora uvedeným rozsudkem zamítl.

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost v blanketní podobě. Současně s podáním kasační stížnosti podal návrh na přiznání odkladného účinku. Návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnil předně tím, že na situaci, jíž odůvodnil přiznání odkladného účinku žalobě krajský soud, se od té doby nic nezměnilo. Důvody pro přiznání odkladného účinku proto dle stěžovatele stále trvají. K tomu doplnil, že k povolení stavebního záměru došlo z důvodu několika věcných vad napadených rozhodnutí správních orgánů a jejich chybného postupu, ve spojení se zcela zjevnou podjatostí vedoucího stavebního úřadu pro jeho poměr k účastníkům i k věci samotné. Prvostupňové rozhodnutí bylo mimo jiné vydáno i na základě neúplné a nesprávné dokumentace, přičemž zpracovatelem těchto podkladů, byla společnost vlastněná synem vedoucího stavebního úřadu. Podle stěžovatele je tak zjevné, že započatá stavba, která by na základě nesprávně zpracované dokumentace nedávala dostatečné bezpečnosti záruky obyvatelům rodinných domů umístěných ve svahu pod ní, je relevantní námitkou a zároveň skutečností, pro kterou jsou práva žalobce přímo a významně dotčena.

[5] Stěžovatel dále uvedl, že v důsledku počínající realizace stavebního záměru, kdy na pozemky ve svahu nad jeho nemovitostí jsou již naváženy stavební hmoty a v krátké době lze očekávat výrazné pozemkové úpravy i započítí se stavbou samotnou, reálně hrozí, že by kdykoliv mohlo dojít k negativním důsledkům. Stěžovatel se zejména obává sesuvu stavebních hmot z výše položeného pozemku, na kterém realizace stavebního záměru probíhá, případně k sesuvu zeminy tvořící samotný tento pozemek na níže položené pozemky, tedy i jeho pozemek. Tím by skutečně mohlo dojít k nevratnému či těžko napravitelnému poškození nebo znehodnocení jeho nemovitostí, a v krajním případě až poškození zdraví osob, které mají na těchto pozemcích postaveny obytné domy a zahrady. Opětovně též upozornil, že v celé oblasti se volně pohybují děti, které jsou ohroženy především, a jejichž bezpečnost doposud není zajištěna.

[6] Proto je dle stěžovatele nutné, aby před případným pokračováním ve stavební činnosti byly zváženy veškeré její negativní důsledky, i nutná úprava podmínek, za kterých je ve stavbě možno pokračovat. Stěžovatel uzavřel, že možnost vzniku nenapravitelné újmy na zdraví a majetku vlastníků pozemků sousedících se stavbou, včetně jeho pozemku, je větší hrozící újmou, než jaká může vzniknout drobným pozdržením vzniku novostaveb na doposud jinak nevyužívaných pozemcích.

[7] Žalovaný se k návrhu stěžovatele vyjádřil tak, že dle jeho názoru nejsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku dle § 73 odst. 2 zákona č. 150/2002 sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále „s. ř. s.“). Pokud jde o újmu, resp. důsledky, které pro žalobce mohou nastat nepřiznáním odkladného účinku, pak podle názoru žalovaného stěžovatel (opět) předkládá svá tvrzení v poněkud obecné rovině. Více méně stěžovatel opakuje své ničím nepodložené obavy, které formuloval už v návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě a které byly rovněž obsahem námitek uplatňovaných ve správním řízení; tyto námitky žalovaný neshledal jako důvodné. V daném případě se jedná o standardní, nikterak nevybočující stavební záměr v místě určeném územně plánovací dokumentací, projektová dokumentace záměru zcela vyhovuje požadavkům stanoveným právními předpisy; provádění běžné stavby v místě k tomu určeném nemůže ovlivnit stabilitu sousedních pozemků a staveb na nich.

[8] Žalovaný má rovněž za to, že přiznáním odkladného účinku může vzniknout újma stavebníkovi [OZNR III]), je však na něm, aby eventuální újmu specifikoval. Žalovaný poznamenal, že jestliže právo umístit a provést stavbu nabyt stavebník 25. 5. 2020 (právní mocí odvolacího rozhodnutí), pak přizná-li i Nejvyšší správní soud odkladný účinek, lze jen stěží hovořit o „drobném pozdržení vzniku novostaveb“. Pro úplnost žalovaný uvedl, že mu není znám důležitý veřejný zájem, se kterým by přiznání odkladného účinku mohlo být v rozporu.

pokračování

Ačkoliv tedy žalovaný tvrzení stěžovatele považuje za spekulativní, je na zvážení soudu, zda důvody pro přiznání odkladného účinku shledá, či nikoliv.

[9] K návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se vyjádřila též OZNR III). K argumentu stěžovatele, že odkladný účinek přiznal již krajský soud žalobě, uvedla, že však opomněl zmínit, že samotnou žalobu soud nakonec zamítl. Protože nynější návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti neobsahuje oproti návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě žádná nová tvrzení, a protože v něm nejsou žádné důkazní návrhy, setrvává OZNR III) na svém názoru, že takovému návrhu nelze vyhovět. Pokud stěžovatel ve svém návrhu zdůrazňuje předchozí přiznání odkladného účinku žalobě, jde o argumentaci, která se nedotýká podstaty problému a OZNR III) ji považuje za manipulativní. Návrh na přiznání odkladného účinku byl podán bez příloh. Ani jeho text neobsahuje žádný návrh na provedení důkazu. Tvrzenou újmu ani nijak nekonkretizoval, ani neuvedl, z jakých konkrétních okolností ji vyvozuje. Hrozící újma dle OZNR III) přitom musí být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní. Stěžovatel tak ohledně újmy nesplnil břemeno tvrzení ani břemeno důkazní.

[10] OZNR III) dále upozornila, že pozemek stěžovatele sousedí s pozemky v jejím vlastnictví pouze nepřímo, neboť je mezi nimi úzký pozemek třetí, parc. č. X, který patří společnosti MANE HOLDING, a. s. Skutečnosti neodpovídá ani tvrzení stěžovatele, že již bylo na pozemcích, na nichž má být realizován předmětný stavební záměr, započato s výstavbou. V příloženém vyjádření z 19. 10. 2020 společnost MANE HOLDING, a. s. uvedla, že neví o žádných negativních jevech způsobených realizací stavebního záměru, neboť k žádné stavbě prozatím nedochází. OZNR III) dále dokládá, že na pozemcích je toliko na základě dohody s jiným stavebníkem, M. T., složen stavební materiál sloužící k výstavbě jeho rodinného domu, což plyne z jeho sdělení z 16. 8. 2020, respektive z aktualizace tohoto sdělení z 20. 10. 2020. Fotografie příložené k uvedeným sdělením dle OZNR III) dokumentují současný stav pozemků a je z nich současně zřejmé, že svažitost předmětných pozemků je natolik malá, že není reálné, aby došlo k sesuvu stavebních hmot z výše položeného pozemku. K tomu OZNR III) odkazuje též na příložené stanovisko projektanta Ing. arch. D. S. z 5. 8. 2020.

[11] Podle OZNR III) stěžovatel, když si koupil svůj pozemek a postavil na něm dům, jistě věděl, že existuje územní plán v daném místě, který připouští a počítá s výstavbou obytných objektů v sousedství a že tedy poblíž dříve či později dojde k výstavbě. Jeho napadání schváleného stavebního záměru a návrh, aby do rozhodnutí soudu o žalobě proti schválení stavebního záměru nemohla OZNR III) stavět, tak postrádá opodstatnění, je zavádějící a je zde otázka, zda je stěžovatel veden poctivým úmyslem chránit sebe a sousedy před negativními dopady stavby. Stěžovatel, ač vede spor s úřadem, v důsledku poškozuje OZNR III) na jejích právech, omezuje a stěžuje jí využívání majetku v jejím vlastnictví. Sistací správním žalobou napadeného rozhodnutí by jí vznikala škoda, a to skutečná, i v podobě ušlého zisku, kterou by bylo možné řádně vyčíslit až s odstupem času.

[12] Na základě výše uvedené argumentace OZNR III) navrhla zamítnutí stěžovatelova návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[13] Nejvyšší správní soud návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nevyhověl z následujících důvodů. Úvodem soud předesílá, že podle § 107 odst. 1 s. ř. s., nemá kasační stížnost odkladný účinek, ten však může být na návrh stěžovatele přiznán za přiměřeného užití § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Kromě formální podmínky, již je podání návrhu, je tedy v souladu se zmiňovaným ustanovením pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nutné kumulativní splnění tří podmínek: (1) výkon nebo jiné právní následky musejí pro stěžovatele znamenat újmu, (2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může

vzniknout jiným osobám, a (3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 7. 2015, čj. 10 Ads 99/2014-58, č. 3270/2015 Sb. NSS). Návrh na přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizován a osvědčen, protože je to stěžovatel, který je povinen tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro něj znamenaly újmu, přičemž hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická a bagatelní (viz usnesení ze dne 3. 10. 2017, čj. 9 Afs 275/2017-20).

[14] Přiznání odkladného účinku se tedy posuzuje podle hrozící újmy a nemá na něj žádný vliv argumentace pojící se k věcnému posouzení samotné kasační stížnosti. Zdejší soud se proto v tomto okamžiku nezabýval námitkami stěžovatele o podjatosti vedoucího stavebního úřadu a s tím související námitky neúplné a nesprávné dokumentace (viz bod [4] výše), jimiž stěžovatel zdůvodňuje tvrzenou nezákonnost rozsudku krajského soudu.

[15] Důvodem pro nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti v této věci je neunesení břemene v rovině tvrzení a především v rovině osvědčení hrozící újmy ze strany stěžovatele (první ze tří výše popsaných podmínek). Hrozící újmu mají podle stěžovatele představovat možné negativní důsledky spojené s počínající realizací stavebního záměru. Konkrétně se obává sesuvu stavebních hmot z výše položeného pozemku, na kterém realizace stavebního záměru probíhá, případně sesuvu zeminy tvořící samotný tento pozemek na níže položené pozemky, včetně jeho. V tom stěžovatel spatřuje riziko vzniku nevratného či těžko napravitelného poškození nebo znehodnocení jeho nemovitostí, a v krajním případě až poškození zdraví osob, které mají na těchto pozemcích postaveny obytné domy a zahrady, včetně dětí.

[16] Již bylo vysvětleno, že tvrzení stěžovatele musí být dostatečně individualizovaná, konkrétní a podrobná. Zároveň musí zahrnovat vysvětlení, v čem újma spočívá a vymezení jejího rozsahu. To je důležité také proto, že soud, jenž je povinen o návrhu na přiznání odkladného účinku povinen rozhodnout nejpozději do 30 dnů od jeho doručení (§ 73 odst. 4 s. ř. s.), v době vydání usnesení zpravidla dosud nemá k dispozici správní spis, a proto nemůže ověřit existenci újmy hrozící stěžovateli jinak než právě z jeho tvrzení a jím předložených důkazů. Toho si stěžovatel zastoupený advokátem musí být při formulaci návrhu na přiznání odkladného účinku vědom.

[17] Stěžovatel sice obecně tvrdil, v čem má jeho újma spočívat (poškození jeho majetku a ohrožení osob), avšak nikterak tvrzenou újmu nespécifikoval. Neuvedl ani bližší údaje ke stavbě a situaci v místě, a proto plně nedostal povinnosti konkrétního podrobného tvrzení ani povinnosti vymežit rozsah tvrzené újmy. Nadto, stěžovatel své obecné tvrzení vzniku újmy nedokládá žádnými listinami ani jinými relevantními podklady (v úvahu by přicházel např. odborný posudek z oboru statiky, geologie či stavebního inženýrství, ale také fotografie z místa), a je tak zřejmé, že neunesl ani břemeno osvědčení. Uvedené zcela správně namítala i OZNR III), byť nepřesně mluvila o neunesení břemene v rovině důkazní, namísto osvědčení, jež představuje nižší standard dokazování, pro něž ani není třeba nařizovat ústní jednání.

[18] Na rozdíl od krajského soudu, jenž na základě shodných tvrzení přiznal odkladný účinek žalobě (viz bod [3] výše), Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatel neunesl své břemeno tvrzení a především břemeno osvědčení hrozící újmy, a proto se již nezabýval, zda by nedostatečně tvrzená újma byla nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, zde konkrétně OZNR III). K tomu zdejší soud upozorňuje, že krajský soud se splněním uvedené povinnosti újmu tvrdit a osvědčit vůbec nezabýval. K obecnému tvrzení stěžovatele o hrozící újmě přistupoval bez dalšího jako ke skutečným osvědčeným a nesporným. Z vyjádření OZNR III, která se však v řízení před krajským soudem

pokračování

k návrhu na přiznání odkladného účinku nestihla vyjádřit, je ale v dané věci zcela zjevné, že tomu tak není.

[19] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím však zdejší soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, čj. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

[20] Usnesení o odkladném účinku kasační stížnosti s ohledem na svůj procesní charakter nezakládá překážku věci rozhodnuté, a proto v případě posunu ve skutkových okolnostech lze o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodnout i opětovně, stejně jako lze již přiznaný odkladný účinek i bez návrhu zrušit, odpadnou-li v mezidobí důvody pro jeho přiznání (§ 73 odst. 5 s. ř. s.).

[21] Podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá soudnímu poplatku ve výši 1 000 Kč, a to podle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích. Podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. Povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla navrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit [§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích, *per analogiam*; srov. k tomu též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012-32]. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto usnesení.

[22] Poplatek lze zaplatit buď vylepením kolků na příslušném tiskopisu (viz níže), nebo bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: 3703 – 46127621/0710, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný variabilní symbol pro identifikaci platby je 1080421520. Nebude-li soudní poplatek včas dobrovolně zaplacen, bude vymáhán.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. listopadu 2020

Petr Mikeš
předseda senátu